

Vi fra Venstres Side hader Krig, og af al Krig mest Borgerkrig — det maa man heller ikke fra socialdemokratisk Side forsømme at tale om. Og vi ved, at der er betydelige Fraktioner, om ikke her i Landet, saa næsten overalt, der netop proklamerer Borgerkrig, vil have Samfundsklasserne sat op imod hinanden. Det er en alvorlig Opgave at værne om vort Land, at værne om vor internationale Stilling; men først og sidst maa vi passe paa ikke at løbe fra, hvad der er vor moralske Pligt.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen og ansætte et nyt Møde til i Dag Kl. 4 med følgende Dagsorden:

Eventuelt: Tredie Behandling af:

Forslag til Lov om Ydelse af Brændselshjælp til Aldersrentenydere i Vinteren 1924—25.

Mødet hævet Kl. 3⁴⁰.

25de Møde.

Torsdag den 13. November Kl. 4.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ydelse af Brændselshjælp til Aldersrentenydere i Vinteren 1924—25.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1729).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Formanden: Denne Sag kan i dette Møde kun behandles med Tingets Samtykke, men hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg dette som givet. (Ophold). Det er givet.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Holger Larsen): I Partiet Venstres Hovedorgan, Dagbladet „København“, stod der forleden Dag en Artikel angaaende Brændselshjælpen, og i denne hed det: Venstre sejrede. Nu er det ganske forbausende, saa mange Sejre Venstre vinder i denne Tid; hvis man skal tro paa, hvad der staar i Venstres Blade, bringer hver Dag sin Sejr. Det maa, synes jeg, være en lykkelig Tilstand saaledes daglig at kunne sejre. Der mangler blot endnu dette, at det vilde have været heldigere for Partiet, om det ogsaa kunde sejre paa Valgdagen. Dertil har man ikke bragt det endnu; man sejrer foreløbig kun i Partiets Blade. Men hvis man nu undersøger Sagen og stiller sig selv det Spørgsmaal: Sejrede Venstre nu ogsaa i Brændselshjælpssagen? vil jeg gerne sige: Efter min Formening paa ingen Maade. Da Venstre sidste Vinter forelagde sit Brændselsforslag, var det utvivlsomt Meningen, at de gamle kun skulde have haft Brændsel sidste Vinter. Hvis nemlig Venstre havde tænkt sig den Mulighed, at de gamle ogsaa skulde have Brændsel i de kommende Vintre, havde man ikke forelagt et midlertidigt Lovforslag; netop Lovens Midlertidighed, men ogsaa de Udtalelser, der faldt fra daværende Minister Kragh, tydede paa, at Venstre ikke agtede at give de gamle Brændsel mere end sidste Vinter. Det er altsaa Venstres oprindelige Standpunkt i Brændselshjælpssagen, og i og for sig har Venstres Medlemmer heller ikke lagt Skjul paa, at Aldersrenteloven som saadan skulde være tilstrækkelig god til, at de gamle kunde faa til Livets Ophold og ogsaa til Brændsel.

Brændselshjælp til de gamle i Vinteren 1923—24 var altsaa i Virkeligheden Venstres Standpunkt, men da den nuværende Regering tog Initiativet til at fremsætte en Brændselslov, og da Valgdagen i og for sig indeholdt en gavnlige Lære for Partiet, turde Venstre ikke pure gaa imod Brændselsloven, og saa fik man sig et nyt Standpunkt, saa tog Partiet en ny Stilling, og denne kan kort udtrykkes saaledes: Nok Hjælp til Brændsel, men saa lidt som muligt, og da man fra Partiets Side var klar over, at man i dette Ting ikke kunde blive bestemmende over, hvor stor Brændselshjælpen skulde være, tog man straks sin Tilflugt til at søge Hjælpen der, hvor Hjælpen var at finde, nemlig i det høje Landsting. Og Venstre fik de Konservative til at slutte op bagved sig. Jeg minder om, at paa et vist Tidspunkt kunde man i det konservative Partis Hovedorgan „Berlingske Tidende“ se et vist Tilløb til at komme de gamle til